

ogsaa disse Mænd føler, at der er en Grænse for denne Strejkeret. Det kan være, at denne Følelse er kommet frem i deres Sind ved, at de ikke rigtig har kunnet tumle de strejkende, saaledes at de har kunnet faa dem til at følge den Parole, som de vilde give; saa er det, man somme Tider opdager Grænser, som man tidligere ikke havde Øje for. Formanden for Arbejdsmændenes Fagforening har jo meget stærkt kritiseret Ledelsen af Havnearbejdernes Organisation fra Maj til 24. September, den Gang han talte. Han siger, at der ikke har været en rolig Dag ved Havnen, og paa syvende Uge ligger Skibe snesevis ulossed, og i manende Ord fortæller han, hvilke Værditab det har forvoldt Landet. Det undrede mig at høre, at det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) nævned det sidste som et Bevis paa disse Arbejderes Magt uden at have et beklagende Ord overfor, at der var gaaet saa store Værdier tabt. Men desto mere glæder det mig, at Arbejdernes Fagforeningsformand har haft Øje derfor, og at han tilføjer: „Der er intet Forsvar for denne Ledelse eller for denne Strejke; overfor den maa vi udtale vor absolutte Fordømmelse“. Handlingerne svarede dog ikke ganske til Ordene. Jeg tvivler ikke om, at hvis Arbejdsmændenes Forbunds Ledelse havde taget denne Sag op, saaledes at de havde sagt: Vi lader det Arbejde udføre af dem, som vil tage det op, saa havde det nok været muligt at faa ordnede Forhold i Løbet af kortere Tid end 5 Maaneder. Men det gjorde de nu ikke, og „Social-Demokraten“ forsyner den paagældende Tale med Overskrifter, som tydeligt nok viser, at den ikke vil have trukket Konsekvenserne deraf. Men alligevel er der her en dæmrende Anelse om, at naar et Klikkesamfund vil benytte sin Magt, sin Monopolstilling overfor et Arbejde til at true det hele Samfund, saa er man ude paa vilde Veje, saa er vi paa Vej til Anarkiet.

Ogsaa den højtærede Arbejdsminister har ved en Lejlighed talt om Havnestrejken og dens ødelæggende Virkning. Ogsaa han har en Anelse om, at der er en Maade at strejke paa, som kan slaa Strejkevaabnet ud af deres Hænder, som bruger det. Han taler om den hellige Strejkeret og den umistelige Strejkeret, og han advarer mod Misbrug af den. Men saa er der altsaa et saadant Misbrug, der er en Grænse, som maa sættes. Den sætter jeg for min Del først og fremmest principmæssigt hos Tjenestemændene. Jeg synes ikke om, at

Tjenestemændene, naar de gennem deres Organisationer kommer sammen med den højtærede Trafikminister og højtærede Finansminister, om de end ikke slaar i Bordet, saa dog bruger et Sprog, der nogenlunde svarer dertil, saaledes at de lader Ministrene føle sig omtrent i samme Situation som Manden i Ordsproget, hvor Konen siger til Manden: Som du vil, lille Mand, men der skal Skabet staa!. Og efter at Ministrene saa har faaet at vide, hvor Skabet skal staa, kommer de her til Rigsdagen og siger: Ja, der har Tjenestemændene sat Skabet, og der maa vi vel helst lade det staa — og saa bliver Regering og Rigsdag enige om, at der skal det staa. Saa er det, jeg spørger: Hvad bliver der af et Begreb, som man i Slutningen af forrige Aarhundrede talte om: den almægtige Stat? Hvor bliver den almægtige Stat af? Det forekommer mig, at der er et andet Udtryk, der stemmer nok saa godt med Virkeligheden: den afmægtige Stat; saa staaer vi overfor den afmægtige Stat. Det ser jo ud til, at der ikke vil gaa lang Tid, inden vi kan komme til at høre fra Tjenestemændene igen; jeg vil haabe, at de Varselsord, der faldt fra det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Kofod) og det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) betyder, at saa tager vi os sammen og hævder, at vi vil ikke videre, vi vil ikke saa langt ud, at Tjenestemændene skal sige til os: Som du vil, men der skal Skabet staa! Jeg tror, det er nødvendigt, at vi tager os sammen, og det tror jeg af mange Grunde, men jeg skal kun nævne en, fordi den formentlig er tilstrækkelig. Vi har alle været enige om, at den Gang Militærvæsenet florerede og hele Europa øgede Rustningerne, var det et Vidnesbyrd om, at der vilde en Gang udbrude en Krig. Jeg ved, den højtærede Krigsminister en Tid lang var inde paa, at en Krig var umulig i Europa, men den Tanke er jo opgivet, vi ved nu, at den var mulig. Altsaa, naar Folk væbner sig, kommer der det Tidspunkt, hvor de vil bruge Rustningerne. Nu er der ikke Tvivl om, at Organisationerne er væbnede, og de har en Rustning, som ingenlunde er let, og saa vidt jeg kan skønne, væbner de sig yderligere, og saa bliver Slutningen, spaar jeg, den sociale Krig. Der kommer en Dag — hvorvidt den kommer om kortere eller om længere Tid, tør jeg ikke udtale mig om —, da disse væbnede Organisationer vil have at vide, om de eller Samfundet er den stærkeste Magt. Saa kommer vi til at tage